

မနိုးသိမ့်မ့်
ရွှေကျော်အနာကတ်လမ်းဖျာ

"မိုးအာကာလွင်" က ဂစ်တာတီးပြီး အော်ဟစ်နေသော သူငယ်ချင်း
"သစ်ဦး" ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်၏။

ဆိုနေလိုက်တာ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်။ သည် ကောင် အာ
မညောင်းဖူးလားမသိ။

သူကတော့ ညစ်ညစ်နှင့် ထိုင်ပြီးနားညည်းခံနေရသည် ။

"သားရေ...မောင်သစ်"

"ဗျာ...မေမေ"

သစ်ဦးဂစ်တာသံရပ်ပြီး သူ့မေမေကို ထူး၏။

"ဖုန်လာနေတယ် သားရဲ့ "

" လာပြီဗျို့"

မိုးအာကာလွင်၏ လက်ထဲကို ဂစ်တာထိုးပေးပြီး သစ်ဦးက ပြေးထွက်သွား၏။

ဂစ်တာကို ဘေးချထားပြီး မိုးအာကာ ငိုနေမိသည် ။

သူခေါင်းပူအောင် တွေးပေမယ့် ငွေရစရာလမ်းက ရှာမတွေ့။ မေမေ
ကလည်း ပိုက်ဆံတောင်းတာနှင့် ပူညံ့ပူညံ့။ အိမ်ကကုန်ပေါက်တွေ
တန်းစီပြောပြတော့တာ။ လိုချင်သည့် ပိုက်ဆံမရသည့် အပြင် နားပါဒု
က္ခရောက်တာ။

သစ်ဦးတို့ ကျတော့ အဆင်ပြေသည် ။

တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဖေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်။ ဘာမဆို လိုက်လျော့ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး စိတ်တိုင်းကျနေခွင့်ရသောဘဝ။

ဟူး...မလွယ်ပါလား။

ကြယ်တွေမရေမတွက်နိုင်အောင် လင်းလက်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ မိုးအာကာလွင် သက်ပြင်းရှိုက်၏။

"မိုးအာကာ မင်းရဲ့ ဖုန်း"

သက်ဦးက ခြံထဲပြန်ပြေးထွက် လာပြီး သတင်းပေး၏။

"ငါက ချောများ ဆက်သလားလို့ ပြေးသွားရတာ။ မောသွားတာပဲ ဟိုလည်း ရောက်ကော မင်းကောင်မလေးကွ၊ မင်းသွားပြောလိုက်ဦး"

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ချပြီး ပခုံးကို တွန်းတိုက်ကာပြောလိုက်ပေ၏။ မိုး အာကာလွင်က လှုပ်ကိုမလှုပ်။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ထိုင်နေ၏။

"ဟ...ကြားရဲ့ လား ငါပြောတာ"

သက်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီးမေးသည် ။

"ကြားပါတယ်"

"နှင်းဆီပျိုဖြူ ဆက်တာကွ။ မင်းရှိလားတဲ့ ။ သူ့ဆီလာမယ်ဆိုပြီး ရောက်မလာလို့ တဲ့ "

"မင်းဘာပြောလိုက်လဲ"

"ရှိတယ်လို့ "

"ဟာ မင်းကလည်း မရှိဘူးပြောပေး"

သက်ဦးက မိုးအာကာလွင်ကို စိုက်ကြည့်သည် ။

"ငါက ညာရမှာ လား"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ငါ အခုပြန်တော့မှာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်လေ"

"မင်းကတစ်မျိုး ခုမှ တိကျနေလိုက်တာ"

မိုးအာကာလွင်ကို သစ်ဦးက ဖျောင်းဖျသည် ။

"သွားပြောလိုက်ပါကွာ။ မင်းလာမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေမှာ ကွ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ လေ"

"အေး...အေး"

သစ်ဦးက အခြေအတင်အဖြစ်မခံဘဲ ထထွက်သွား၏။

မိုးအာကာ စိတ်ညစ်နေတာသိသည် ။ သူ့မေမေနှင့် စကားများ ပြီး ထွက်လာတာလည်း သိသည် ။

"မင်း အပြင်ထွက်ဦးမလို့ လား၊ ဒီညဒီမှာ အိပ်မယ်ဆို"

သတိတရနှင့် သစ်ဦးက ပြန်လှည့် လာပြီးမေး၏။

"ငါ နှင်းဆီကို ခဏသွားတွေ့လိုက်မယ်လေ"

"အေး...အေး ရပါတယ်"

မိုးအာကာလွင်က တစ်ခါတလေ သစ်ဦးနှင့် လာအိပ်တတ်သည် ။

သစ်ဦးမိဘတွေကလည်း ခွင့်ပြုသည် ။ သူတို့ က ခင်မင်လာတာ ကြာလာခဲ့ပြီ။ ခုမှ မဟုတ်။ အတွင်းသိ အဆင်းသိ အကြောင်းသိ ဓာတ် သိ။

မိဘချင်းကလည်း ခင်မင်ကြတာပါပဲ။

ကွာနေတာကတော့ ချမ်းသာပြည့်စုံမှု။

"သားရယ် မောင်သစ်ဦးက သုံးသောင်းခွဲတန် ရှူးဖိနပ်စီးတာနဲ့ သားကပါ ဝယ်ချင်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဟိုကတစ်ဦးတည်းသောသား သူဌေးသား။ သုံးသောင်းခွဲမကလို့ ငါးသောင်းခြောက်သောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ သားက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

မေမေ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်ကာ ခေါင်းရမ်းမိသည် ။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ ပိတ်ရက်ရသော နားခွင့်ရသော က ဘေးဆ ဘေးဗ စ်ဆ င်တ စ်ခ မှာ အလုပ်ဝင်နေရတာလည်း လခကနှစ်သောင်းမပြည့်တပြည့်။

"မေမေရာရှိရင် ခဏလေးထားပါ။ သူနဲ့ သားစင်ပေါ်အတူတူတက်ပြီး သီချင်းဆိုရမှာ ၊ သားဖိနပ်က ဈေးပေါတာကြီးဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ"

မေမေက သူ့ကို ကရုဏာနှင့် ကြည့်သည် ။

"သားရယ် မောင်သစ်ဦးနဲ့ မယှဉ်ချင်ပါနဲ့ ၊ အမေ့သားက ရုပ်ရည်ရော၊ အသားရော၊ အရပ်အမောင်းရော ဘက်စုံ မောင်သစ်ဦးထက်သာပါတယ်။ ယှဉ်လို့ ကိုမရဘူး။ ငါ့သားအင်္ကျီစုတ်နဲ့ နေလည်း မောင်သစ်ဦးထက်သာပြီးသားပါ"

မေမေ့ချီးမွမ်းစကားကို သူနားမဝင်။ ဒါလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီးသားပါ။

"မေမေ့မှာ လည်း လောလောဆယ် မရှိလို့ ပါ သားရဲ့ ၊ ပြီးတော့ သုံးသောင်းခွဲဆိုတော့ သိပ်ဈေးကြီးနေတာ"

မိုးအာကာလွင် စိတ်ပျက်သွား၏။

"ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်တော့ ပေးရမှာ ပါ မေမေရာ၊ ဈေးမကြီးပါဘူး

"

မေမေက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။ ။

"ငါ့နှယ်နော်၊ ဒီလို သူဌေးသား ဘယ်ကဝင်စားတယ်မသိပါဘူး။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု...တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပြဿနာဝင်တာချည်းပဲ။ တစ်ခါလည်း မဟုတ် နှစ်ခါလည်း မဟုတ်"

"မေမေရာ ဒေါ်လေးဆီကခဏဆွဲကြည့်ပါလား"

မိုးအာကာလွင်က ဒါဆို ဒါ စိတ်ကတဖွတ်ထိုး။

"ယူထားတာတွေတောင် ပြန်မပေးရသေးဘူး"

"တော်ပြီဗျာ မေမေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး"

သူဆက်မပြောတော့ဘဲ သစ်ဦးဆီ ထွက်လာခဲ့တာ။ သစ်ဦးဆီရောက်တော့လက်မလျှော့သေးဘဲကြိုးစားကြည့်သည်။ ။

"ငါ့မှာ ဟိုဟာဝယ် ဒီဟာဝယ်နဲ့ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါ တစ်ဝက်စိုက်ထားပေးမယ်၊ မင်းတစ်ဝက်ရှာ"

မိုးအာကာလွင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သစ်ဦးကလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပံ့ပိုးတာပါပဲ။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မိုးအာကာလွင်ကို ညှာသည်။ ။

"ဟေ့ ဟာ ငေးလှချည်လား၊ မင်းကလည်း ကွာ၊ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ ဆိုဖို့ ရက်က လိုပါသေးတယ်"

ဖုန်းပြောပြီး ပြန်ရောက်လာသော သစ်ဦးက ပခုံးလှမ်းပုတ်လိုက်မှ

သူစိတ်နှင့် ကိုယ် ပြန်ကပ်သွားသည်။ ။

"နှင်းဆီက မေးနေတယ်၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲတဲ့ "

"မင်းဘာပြောလိုက်လဲ"

ဖျတ်ခနဲ သစ်ဦးမျက်နှာကို ကြည့်ကာမေး၏။

"မပြောပါဘူး။ ငါ မင်းတို့ ကြားဝင်မပါချင်ဘူး"

မိုးအာကာလွင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ ။

"ငါ နှင်းဆီဆီ ခဏ သွားဦးမယ်"

"အေး...သွားလေ"

"မင်းမအိပ်နဲ့ ဦး ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးဦး"

"အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ ငါဒီမှာ ပဲစောင့်မယ်"

"မင်းအသံဝင်တဲ့ အထိ ဟစ်မလို့ လား"

မိုးအာကာလွင်၏ အမေးကို သစ်ဦးက တဟက်ဟက်ရယ်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သီချင်းကို ရူးသွပ်ကြတာခြင်းတူသည်။ ။ တစ်ခါမှ စကားများ တာ ရန်ဖြစ်တာမရှိ၊ ရည်းစားကလေးနှင့် သာ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြောနေရင်နေမှာ ၊ သစ်ဦးနှင့် မိုးအာကာမတွေ့ဖြစ်သည့် နေ့မရှိ။ အမြဲတမ်း ခင်မင်မပျက် ဝင်ထွက်သွားလာသည်။ ။

သစ်ဦးကလည်း သည် လိုပါပဲ ချောကိုသာ တစ်ခါတလေ အနိုင်ပိုင်းပြီးချင်ပိုင်းပြီး မခေါ်မပြောလုပ်ချင်လုပ်တာ။ မိုးအာကာနှင့် တော့အမြဲပြေလည်သည်။ ။

စိတ်ညီလက်ညီ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ တစ်ယောက်ထိရင် တစ်ယောက်မ
ခံ ဝင်ပါပြီးသား။

သူဌေးသားနှင့် ညီအစ်ကိုလိုပေါင်းပြီး ကိုယ်က ပိုက်ဆံမရှိတာ
တော်တော်ဆိုးသည် ။ ခံရခက်သည် ။ ခံဖူးမှ သိတာ ကြုံဖူးမှ စာနာတ
တ်မှာ ။

မိုးအာကာ၏ ခံစားချက်ကို မိုးအာကာပဲ သိသည် ။ တခြားလူမသိ။
နှင်းဆီဖြူပင် တိတိကျကျ မသိနိုင်။ ခြံတံခါးကို ပြန်စေ့ထားပြီး မိုးအာ
ကာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။

နှင်းဆီဖြူတို့ က သူတို့ နှစ်လမ်းကျော်မှာ နေတာ။ ရပ်ကွက်ချင်းတူ
တော့ တူသည် ။ လမ်းချင်းမတူ။

သည် ညပြန်မလာဘူးဆိုတာ မေမေ့ကို မပြောခဲ့ပေမယ့် ညီမလေး
အိကိုတော့ ပြောခဲ့သည် ။

မေမေစိတ်ပူအောင် သူမလုပ်ချင်ပါ။

ခုလောက်ဆို ညီမလေးက မေမေ့ကို ပြောပြီးသား။ သစ်ဦးတို့
အိမ်မှာ အိပ်မယ်မှန်းလည်း သိမှာ ပါ။

စာမေးပွဲရှိရင်လည်း သစ်ဦးနှင့် အတူတူနေပြီး ဖြေနေကြပါပဲ။
ကျောင်းမှာ ဆိုလည်း သစ်ဦးပဲ သူ့အတွက် အကုန်ခံလိုက်တာများ သည်
။

သူတစ်ယောက်တည်းလျှောက်လာရင်း သစ်ဦးအကြောင်းတွေ ပြန်
တွေးမိ၏။

သစ်ဦးက သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးပါပဲ။

မိုးအာကာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်သွားတော့ နှင်းဆီပျိုဖြူ
အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံဝင်ဝရှိ ခုံတန်းရှေ့မှာ ဆုံမိကြသည် ။

မိုးအာကာလွင်က သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာနှင့် ခုံတန်းပေါ်တက်ထိုင်
၏။ နှင်းဆီက မတ်တတ်ရပ်နေမိတုန်း

"နေ့ခင်းက အန်တီချိုနဲ့ စကားများ တယ်ဆို"

"စကားများ တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အန်တီချိုနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်နော်၊ ပြောပြပြီးသား"

"သိပြီးသားပေါ့"

"အင်း"

"ဒါဆို မေးနေစရာမလိုဘူး"

ခုထက်ထိသူ့စိတ်တွေက မာဆတ်ကြမ်းရှုနေတုန်းပါပဲ။ နှင်းဆီပျိုဖြူ
က ချစ်သူကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်ကလေးရှိက်၏။

ခက်တော့ခက်နေပြီ။

ကိုသစ်ဦးနှင့် တအားတွဲပြီး သူဌေးသားလို နေချင်တာ။

ခုကိစ္စမှာ အန်တီချိုမလွန်။

သုံးသောင်းခွဲတန် ဖိနပ်ကိုမှ ဝယ်စီးချင်တယ်ဆိုတော့။

"နှင်းဆီ"

"ဟင်"

မိုးအာကာက နှင်းဆီပျိုဖြူကို စိုက်ကြည့်ကာခေါ်၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံ
မိကြသည်။ ။

"သစ်ဦးက တစ်ဝက်ခဏစိုက်ပေးထားမယ်တဲ့ "

သူလက်မလျှော့သေးပါလား။

ခေါင်းမာဖွဲကြီးပြီး လိုချင်တာကို ရအောင် ယူတတ်တာ သူ့အကျင့်တစ်ခုပါ။

"အဲဒီတော့..."

နှင်းဆီက စကားထောက်ပေးလိုက်၏။

မိုးအာကာလွင်က မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ။

ပင့်သက်ကလေး တပ်ရှိုက်မိရင် နှင်းဆီပျိုဖြူ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ သူ့ဘက်က ပေါ်ပေါ်တင်တင် တောင်းဆိုလျှင်တော့ နှင်းဆီဘက်က ဘာမှ မတတ်နိုင်။

လက်ထပ်ကြဖို့ ဆိုပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ရာနှုန်းနှင့် နှစ်ယောက်စုထားသော ပိုက်ဆံရှိနေတာ။

အဲဒါကို သူယူသုံးချင်တာလား။

ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ခဏစိုက်ထားစေချင်တာလား။

တစ်နေ့ကို တစ်ရာနှင့် နှစ်သောင်းလောက်ရဖို့ ကြာမြင့်စွာစုခဲ့တာပါ။ ။ နောက်ထပ်လည်း ဆက်စုရဦးမည်။

နှင်းဆီက ငြိမ်နေတော့ မိုးအာကာကလည်း စကားထပ်မဆိုတော့
ပေ။ စုထားသော ပိုက်ဆံကို နှင်းဆီမပေးချင်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်။

နောက်တော့ပြန်စုလည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား။

သည် ပိုက်ဆံကို အထိမခံချင်အောင် သည်းနေတော့ သူကလည်း မ
တောင်းဆိုချင်ပါ။

"ပြန်တော့မယ်"

"သည် ည ကိုသစ်ဦးတို့ အိမ်မှာ အိပ်မှာ လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်"

မိုးအာကာလွင်က ပြတ်တောင်းတောင်းဖြေပြီး ထထွက်သွား၏။

နှင်းဆီအပေါ် အေးစက်စက်ကလေး လုပ်သွားပုံကို ခံရခက်သည် ။

ဘာလို့ သည် လောက်ထိ ကလေးဆန်ရတာလဲ။

သစ်ဦးနှင့် ဘဝတူတူစင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုဖို့ ကိစ္စမှာ သည် သုံး
သောင်းခွဲဖိနပ်က အရမ်းအရေးကြီးနေသလား။

နှင်းဆီထက်ပင် ပိုအရေးကြီးပုံ။

လက်ထပ်ကြဖို့ ထက်ပင် ပိုအလေးအနက်ထားနေပုံ။ နှုတ်ခမ်းလေး
ကိုက်ကာ ငိုငံတွေရပ်နေမိသည် ။ ခဏကြာမှ မိုးအာကာလွင်နောက် တ
ဖျပ်ဖျပ်ပြေးလိုက်သွားပြီး နောက်ကနေ ကျောကိုမှီကာ ဖက်ထားမိ၏။

သူက ခြေစုံရပ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ နှင်းဆီဘက်
လှည့် လာပြီး ဖွဖွဖက်ထား၏။

သူ့ရင်ခွင်မှာ နှင်းဆီပျိုဖြူ ငြိမ်သက်နေမိသည် ။ သူနှင့် ချစ်ရတာ စိတ်မောသည် ။

အလိုမကျခြင်းများ စွာနှင့် သူကတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စိတ်ရှုပ်နေတတ်စမြဲပါ။

အာကာရယ်...။

နည်းနည်းပါးပါး ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်ရင် ကောင်းမယ်။ လက်ရှိ အနေအထားထက် အဆပေါင်းများ စွာ ပိုပြီးလိုချင်နေတော့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းကုန်လိမ့်မယ်။

ပြောပြပြန်ရင်လည်း ဆရာလုပ်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်။

"အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ"

"အင်း"

မိုးအာကာလွင်က နှင်းဆီပျိုဖြူကို အိမ်အဝင်ဝရောက်လို့ ပေး၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့စိတ်ကိုချစ်သူခြင်းမို့သိကာနေသည် ။

"အန်တီချိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ "

"ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ"

နှင်းဆီပျိုဖြူက သူနှင့် စကားများမှာ မလိုလားတာမို့ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်၏။

မိုးအာကာလွင် ပြန်သွားတော့ နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း အတွေးများ စွာနှင့် ကျန်ရစ်သည် ။

တကယ်တော့လည်း ချစ်သူဆန္ဒကို နှင်းဆီကတဖြည်းဖြည်းပေးချင်တာပါ။

လက်ထပ်ကြဖို့ ပိုက်ဆံက ပြန်စုရင်လည်း ရသားပဲဟု ထင်လား။ ပြီး
တော့ နှစ်ရှည်လများ စုကြရမှာ ။

မပြည့်စုံသော သာမန်ဘဝမှာ သည် လိုပဲ စုရမှာ ပဲ။ ဒါမှ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် အဆင်ပြေမည့် တစ်ရက်ကိုရောက်လာမှာ ။

နှင်းဆီက ဘာလို့ လိုလိုချင်ချင် မထုတ်ပေးမိသလဲ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ နှင်းဆီကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။

အေးစက်စက် လုပ်သွားတာကိုက မကျေနပ်မှုကို ဟန် လုပ်သွားတာ
ပါ။ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်သွားတာပါ။

နှင်းဆီကရော သည် ပိုက်ဆံလေးကို သိပ်မက်မောနေမိလို့ လား။
ဘာလို့ ချက်ချင်းမပေးမိတာလဲ။

"အာကာ တို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံယူမလား"

လို့ မေးလိုက်ရမှာ ။ သူ့စကားကရှင်းရှင်းလေးပဲမဟုတ်လား။

နှင်းဆီအခါခါ ပင့်သက်ရှိက်သည် ။

ကိုသစ်ဦးက တစ်ဝက်စိုက်ထားပေးမယ်လို့ ပြောကတည်းက ကျန်
တစ်ဝက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စုထားသည့် အထဲက ခဏယူထားချင်တာ သိ
သာပြီးသား ပြောစရာပင်မလို။

နှင်းဆီမှားသွားသလား။

ကပ်သလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။

သူကမာနတစ်ခုနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတော့မတောင်းဆို။

အာကာရယ်....

သည် ပိုက်ဆံထဲကနေ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ယူချင်ရင် နှင်းဆီက ဘာလို့ တွန့်
ဆုတ်နှမျောရမှာ လဲ။

နှင်းဆီပျိုဖြူရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာ၏။

ခံစားရတာ ဝမ်းနည်းရတာသည် အဲဒီပိုက်ဆံကလေးကြောင့် မဟုတ်။ မိုးအာကာ၏ စိတ်ကြောင့် ပါ။

သို့သော်...ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကတော့ အဲဒီပိုက်ဆံကလေးပါပဲ။

ဆံပင်တွေ တစ်ချက်သပ်ကာ နှင်းဆီပျိုဖြူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ တစ်ခါတလေ နှင်းဆီက သူ့ထက်ပင် ပြတ်သားသေးသည် ။

မနက်မိုးလင်းလျှင် သူလိုချင်သော ပိုက်ဆံကို သွားပေးလိုက်မည်။ သိပ်ဝယ်ချင်သော ဖိနပ်ကို ဝယ်ပါစေတော့။ သည် ဖိနပ်စီးပြီး စင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုချင်သော ဆန္ဒကို နှင်းဆီပျိုဖြူက ဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်မည်။

သူပျော်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။

ခြံတံခါးရှိ ဘဲလ်လေးကို နှိပ်ပြီးစောင့်နေမိခိုက်မှာ နှင်းဆီပျိုဖြူ စိတ်လှုပ်ရှားမိပါသည် ။

အာကာကို နှင်းဆီက တကယ်ချစ်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အာကာစိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ရင် လိုက်လျောနိုင်သမျှ လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ကိုသစ်ဦးတို့ ကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီးက ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေး

သည် ။ နှင်းဆီကို သိနေပုံရ၏။

" လာလေ ကလေးမ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"မောင်သစ်တော့ နိုးနေပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဧည့်ခန်းမှာ သစ်ဦးနှင့် ဆုံမိ၏။

"ဟာ မနှင်းဆီ လာထိုင်ပါ"

ကြည့်ရတာ မိုးအာကာလွင် နိုးပုံမရသေးပါ။

ညအိပ်ရာဝင်လျှင် စာအုပ်အကြာကြီး ဖတ်ပြီးမှ အိပ်တတ်တာ မနက်စောစော မနိုးတာ သူ့အကျင့်ပါ။

"ကျွန်တော် နှိုးပေးရမလား"

ကိုသစ်ဦး အမေးကို ခေါင်းယမ်းပြမိသည် ။

"ဒါလေးပဲ သူနိုးလာရင် ပေးပေးပါ"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့"

စာအိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံကို ပေးခဲ့ပြီး နှင်းဆီပျိုဖြူထွက်လာခဲ့၏။

ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဖက် ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဖက်နှင့် လူကမျက်ရည်လည်လာ၏။

ခုလို သွားပေးလိုက်တော့ ရင်ထဲပေါ့သွားသည် ။ သူ့ဆန္ဒပြည့်သွားပြီလေ။

သို့ပေမဲ့ နှင်းဆီပျိုဖြူလိုချင်သော ပုံစံမျိုး သူဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ
လဲ။

ယောက်ျားကောင်းပီပီ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လူကြီးဆန်စွာနှင့် နှင်းဆီ
ရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီး အရာရာကို ရှေ့ကရင်ဆိုင်လျက် အားကိုးယုံကြည်
ရသော ချစ်သူ။

တွေးရင်း စိတ် တွေပင်ပန်းလာ၏။

အစကတည်းကအာကာကသူဌေးသားဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ။

ဘာမဆို အကောင်းစား အညွန့်စားမှ ကိုင်တတ်တာ။

နှင်းဆီပျိုဖြူ သူ့အတွက် ရတက်မအေးနိုင်။
